

3. POHÁDKA O SNÍLKOVÍ A USÍNÁČKOVÍ

Každý večer, když maminka uloží své děťátko do postýlky, přijdou do dětského pokojíčku dva malí skřítki. Jsou to velcí kamarádi. Jeden je velký čipera a jmenuje se Usínáček. Druhý rád lenoší – však mu z toho také břicho vykukuje z košile – a říkají mu Snílek.

Ale Usínáček se tak nejmenuje proto, že by pořád usínal, a Snílek nemá své jméno proto, že by pořád

snil. Naopak. Ti dva musejí být pořád vzhůru. Jsou to totiž tajní poslové z Říše snů. Starají se o to, aby se dětem dobře usínalo – proto Usínáček – a aby se jim dobře snilo – proto Snílek.

Oba dva kamarádi si vlezou k dětem pod peřinku. Tam je ale teploučko.

Usínáček se pouští do své práce jako první. Sedne si dítěti na ouško. Vytáhne svou uspávací harfíčku a drnká prstem do strun. Každým drnknutím pošle jednu ovečku přes lávku. Můžeš je počítat s ním:

„Jedna, dvě, tři, čtyři, pět, šest...“ šeptá skřítek tiše, tichoulinec, že ho skoro není slyšet. Oveček je moc a moc. Než jsou všechny spočítány, padne na děťátko dřímota.

A to už je řada na Snílkovi.

Jenže Snílkovi je pod peřinou tuze hezky a nechce se mu vylézat.

„Snílku, nebuď líný,“ hudruje Usínáček, „musíš přivolat krásný sen.“

